

žita, da će prenijeti iz Apulije u korčulansku gradsku luku 200 salma žita; kad žito stigne u Korčulu, treba on to javiti masarijima, kako bi oni tamo, veli se u ugovoru, mogli poslati barke, da preuzmu žito. Kad već govorimo o svim vezama Dubrovnika i Korčule, spomenut ćemo i slučaj, kako Stanko Kerkijanov iz Korčule u svojem testamentu, sastavljenom u Korčuli u prvoj polovici XIV. vijeka, ostavlja deset zlatnih dukata samostanu Male braće u Dubrovniku, a isto toliko i domenikanskom u tom gradu, za mise, koje će služiti za upokoj njegove duše.

I ostali neki stanovnici dubrovačke republike podržavali su veze s Korčulom. Nije nikakvo čudo, ako su najživlji odnosi bili s onima iz Stonskog Rata i to sa stanovnicima iz čitavog poluotoka i grada Stona, ali pogotovo s onima sa suprotne obale, koju su Korčulani zvali latinski *Ultra* (*habitatores de Ultra*). U Ston se dosta izvezio kamen, osobito za javne radove. Stanovnici su se sa Rata također naseljavali na Korčuli, i to ne samo u gradu, već i po ostalom otoku, tamo se ženili, uzimali zemlju na obrađivanje, a i kupovali je. Korčulana je također bilo naseljeno na Stonskom Ratu. Korčulani su običavali pasti svoju stoku na tom poluotoku. G. 1336. Korčulaninu Lukši bilo je oteto na Ratu 27 škopaca, te dubrovačko malo vijeće odlučuje 6. rujna, da mu se za to plati odšteta, no malo zatim, valjda u povodu ovog slučaja, a u želji da se ne bi ponovio, dubrovačko veliko vijeće zaključuje 6. studenoga, da nijedan Korčulanin niti kakav drugi stranac ne smije pasti stoke na Ratu; kazna će biti gubitak stoke. Ta se odredba nije uvijek strogo poštovala. Tako je u siječnju g. 1375. došlo iz Korčule na Rat 88 glava sitne i nekoliko glava krupne stoke. Stonski knez Mihajlo de Babalio javlja o tome u Dubrovnik i pita kneza i malo vijeće za upute, što ima da radi. Isti su Dubrovčani kasnije dopuštali, da stoka Korčulana dolazi na Rat. Kad su g. 1411. progonili Korčulani dubrovačke kamenare, Dubrovčani im prijete raznim represalijama, pa im između ostalog poručuju, kako će im zabraniti, da njihova stoka dolazi na dubrovački teritorij. Korčulani su dobivali na Pelješcu i zemlju na obrađivanje prema agrarnim ugovorima. Imamo više takvih ugovora zabilježeno u dubrovačkim *Diversa cancellariae*. Poglavlje 11. korčulanske zbirke reformacija doduše to zabranjuje, ali ne znamo, kad je donesena ta odredba. U siječnju g. 1344. dobiva Hranislav Budislavić iz Korčule, stanovnik Trstenice, od jednog dubrovačkog plemića pet glava krupne